

HET PLAATSEN VAN EENE KIOSK OP DEN PERRÉ VAN ALBERTUS

Fanfares zijn nog niet uit het toeristisch straatbeeld verdwenen. Bepaalde badplaatsen zien graag de getooide Cecilia-vaandels op hun zeedijk defileren. Wie er achter aan loopt, is een dagje aan zee en spijs de horecakas. Ze komen niet meer met de "trains de plaisir", maar buschauffeurs verwijlen graag met hun gasten vóór de vele friettentjes. Ondermeer te Mariakerke waar het feestcomité en Toerisme opgezet zijn met die muzikale lui.

Ik ontmoette een Mariakerkenaar die met heimwee terugdacht aan de kiosk. Hij vertelde me over de Quitman, de Kursaal, de Columbia... maar wist niets over de bouw van een kiosk. Dit moet lang geleden zijn, zuchtte hij onwetend. Ik zei hem dat het antwoord in een Plate-nummer zou verschijnen (en hij voortaan dit tijdschrift moest lezen!).

Op 17 maart 1897 schreef burgemeester PASSCHIJN en zijn schepencollege volgende brief aan hoofdingenieur van Bruggen en Wegen DE MEY. Ik geef hem integraal weer omdat hij de geest van zijn tijd ademt, niet alleen qua taal en stijl.

"...Wij nemen de eerbiedige vrijheid ons tot U te wenden teneinde U de volgende zaak voor te dragen. Het gemeentebestuur heeft voor de muziekmaatschappij "Gemeentefanfare" een verplaatsbare kiosk doen maken, welke hoofdzakelijk geschikt is om gedurende het zomergetijde concerten te geven ten einde de vreemde bezoeker naar onze jonge badplaats te lokken.

Deze concerten zullen zeer dikwijls op den zeedijk gegeven worden daar deze plaats als de bestgeschikte daartoe voorkomt.

Bij deze brief verzoeken wij U de kiosk op den zeedijk te mogen plaatsen op het gehucht Albertus daar waar volgens het ontwikkelingsplan de ramp zal aangelegd worden, recht over de villa "Beau Séjour". Deze plaats is daartoe zeer wel geschikt, terwijl de zeedijk aldaar zeer breed is en de kiosk buiten het alignement van den elektrijken lijn zal kunnen geplaatst worden. Ook verzoeken wij U desnoods de noodige metselwerken te mogen verrichten om de verlengsels der Kiosk stevig in de grond vast te zetten. Wij durven hopen dat het U gelieven zal....".

Zoals te verwachten was, hapte de Staat niet onmiddellijk toe. De gronden waren staats, de helling (la rampe) was in project, keramieken tegeltjes moesten op de dijk aangelegd worden, het zicht van uit de villagevels moest gerespecteerd worden, enz.

Op 10 april 1897 kreeg Mariakerke de schriftelijke toelating, al behield Openbare Werken zich het recht de kiosk af te breken voor om het even welke reden.

Ivan VAN HYFTE



EEN BOEKWERKJE OVER HET NAMAKEN VAN EEN FRANSE MAQUETTE VAN MAASTRICHT

Het mag thans als voldoende bekend beschouwd worden, dat Daniël FARASYN een zeer voortreffelijk, diepgaand artikel over het Oostende van de eerste helft van de achttiende eeuw tot stand bracht en dit juweeltje mocht laten verschijnen in het prestigieuze boek "Belgische steden in reliëf. Plannen opgenomen door Franse militaire ingenieurs, 17de - 19de eeuw" (Brussel, "Pro Civitate", 1965. 4°, 357 blz. met talrijke illustraties). Hij gaf als het